

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Vandy Činkové a soudců JUDr. Vladimíra Stiboříka a JUDr. Ivo Skoupého ve veřejném zasedání konaném dne 22. března 2022 odvolání obžalovaného [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. ledna 2022, č.j. 7T 4/2021-802,

a rozhodl takto:

K odvolání obžalovaného se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek **zrušuje** pouze ve výroku, kterým bylo rozhodnuto o uplatněném nároku poškozené nezletilé [REDAKCE], narozené [REDAKCE].

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se při nezměněných výrocích o vině a o uložených trestech a ochranném opatření **znovu rozhoduje** tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDAKCE], nar. [REDAKCE], povinen nahradit poškozené nezletilé [REDAKCE] narozené [REDAKCE], zastoupené JUDr. Petrem Holubičkou, AK v Aleji 282, Semily, na náhradě nemajetkové újmy v podobě duševních útrap v penězích částku [REDAKCE] Kč (dvě stě tisíc korun českých).

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. ledna 2022, č.j. 7T 4/2021-802 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání ad 1) zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, ad 2) zločinu sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku a přečinu zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr.

zákoníku a ad 3) přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku mu byl za použití ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku za tyto činy uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání devíti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. K označeným mobilním telefonům byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Dále bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku. O uplatněném nároku poškozené bylo rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. řádu a obžalovanému byla uložena povinnost uhradit jí na náhradu nemajetkové újmy částku [REDACTED] Kč.

2. Podle skutkových zjištění nalézacího soudu spočívala trestná činnost obžalovaného v tom, že

1. dne [REDACTED] 2021 v době minimálně od 21:30 hodin do 9:00 hodin dne [REDACTED] 2021 v pronajatém uzamčeném apartmánu Penzionu [REDACTED] na adrese [REDACTED] [REDACTED] poškozenou nezl. [REDACTED] nar. [REDACTED] jejíž věk znal, proti její vůli zadržoval a pro svoje sexuální uspokojení, přes její výslovný nesouhlas a po překonání její aktivní obrany, kdy ho od sebe odstrkovala rukama a kopala nohama, ji využitím svojí větší síly, poválil na postel, vysvléknul a následně na ní v průběhu celé noci, kdy byla bez šance mu uniknout, opakovaně, a to nejméně pětkrát, vykonal nechráněnou soulož, a v jednom případě jej musela rovněž uspokojovat ústy,
2. v období nejméně od [REDACTED] roku 2020 do měsíce [REDACTED] 2021 prostřednictvím elektronické komunikace, kterou mobilním telefonem uskutečňoval zpravidla z místa svého bydliště na adrese [REDACTED] v [REDACTED], jednak přes aplikaci Messenger, postupně za využití dvou falešných profilů s názvy „[REDACTED]“ a „[REDACTED]“, a jednak za využití různých falešných účtů na Instagramu, pro svoje sexuální uspokojení, poškozenou nezl. [REDACTED] nar. [REDACTED] jejíž věk znal, přiměl, aby pro něho zhotovila a poslala mu soubory obsahující fotografie jejich obnažených intimních partií, a poté ji za použití pohrůzek spočívajících zejména v tom, že si ji najde a zabije, ublíží jí na zdraví, vytrhne dělohu z těla, pájkou upraví oči, zláme koleno, unese ji a bude prodávat na sex, že by od ní získané intimní snímky mohl zveřejnit v její škole a zaslat jejím rodičům nebo jim ublížit, když pohrozil jejich zabitím a zabitím jejich zvířat, donutil, aby činila vše, co po ní požadoval, především, aby mu opakovaně, v přesně nezjištěném větším počtu případů, s četností minimálně jednou týdně, posílala další soubory obsahující nejen její obnažené fotografie, ale i videa, na kterých masturbuje zaváděním prstů do pochvy, nebo masturbovala v rámci jím iniciovaných společných videochatů, při kterých on sám masturboval,
3. v období po dni [REDACTED] 2021 do dne [REDACTED] 2021 prostřednictvím telefonních hovorů z čísla [REDACTED], které uskutečnil zpravidla z místa bydliště [REDACTED] v [REDACTED] [REDACTED], poškozenou nezl. [REDACTED] nar. [REDACTED] jejíž věk znal, za využití pohrůžky, že jinak zveřejní její intimní fotografie, donutil, aby s ním prostřednictvím jeho facebookového účtu „[REDACTED]“ obnovila komunikaci, neboť poté, co ji násilím donutil k soulož, s ním komunikaci prostřednictvím tohoto účtu ukončila a účet „[REDACTED]“ si v aplikaci Messenger tzv. blokla.

4. Shora citovaný rozsudek byl v zákonné lhůtě napaden odvoláním obžalovaného.
5. Obžalovaný v odvolání odůvodněném prostřednictvím obhájce napadl označený rozsudek s tím, že v něm popsany skutkový stav se neopírá o provedené důkazy, ale z větší části pouze o neprokázané hypotézy a co do popisu jednání obžalovaného až o fabulace přejímané z odůvodnění obžaloby.
6. Tvrzení poškozené o jejím znásilnění podle něj není podporováno žádným jiným, ať již přímým nebo nepřímým důkazem, ale stojí proti tvrzení obžalovaného. K tomu uvedl, že naopak, nepřímé důkazy spíše potvrzují jeho tvrzení o dobrovolnosti pohlavního styku, když poškozená v rozhodné době s ním nemusela být v kontaktu, kdyby nechtěla. Nebyla sama a bez možnosti případné setkání z donucení odvrátit. V domě přítomná paní [REDAKCE] nezaznamenala nic, co by svědčilo o tvrzené aktivní obraně, podobně jako gynekologické vyšetření neodhalilo žádné stopy násilí.
7. Závěr, že poškozená byla v situaci, kdy **musela** jít s neznámým mužem na pokoj v penzionu, s vědomím, že tam bude znásilněna, označil za nereálný již jen s ohledem na předpokládaný základní pud sebezáchovy s tím, že verze uváděná poškozenou ohledně jejich pohnutek je zcela nevěrohodná. Stejně není podle něj možné uvěřit tomu, že by neoznámila existenci jakési farmy jako základny pro obchod s dětmi za účelem jejich sexuálního zneužití a otroctví, pro kterou ten, s kým se má sejít, pracuje, pokud by tomu skutečně věřila.
8. Obdobně z hlediska dokazování stojí, ve vztahu k dalším skutkům, poškozenou tvrzené pohrůžky násilí, pokud sdělení obžalovaného, že za poškozenou přijede, není bez dalšího vyhodnoceno jako vyhrožování. Skutečné „autorství“ další virtuální komunikace nelze zjistit, resp. nelze vyloučit, že z některých tzv. „profilů“ nemohl psát někdo jiný, než obžalovaný, ať již měl nebo mohl mít jakýkoli motiv tak učinit.
9. Namítl, že praktiky, kterých se měl pohrůžkou násilí nebo jiné těžké újmy dožadovat a poškozenou k nim donutit, nejsou nikde zachyceny. Přitom není až tak neobvyklé, že dívky obdobného věku někdy z vlastního popudu nějaké své více či méně intimní fotografie posílají. Ostatně, bylo prokázáno, že fotografie poškozené neobdržel od ní pouze obžalovaný. Nebylo tak prokázáno zneužití dítěte k výrobě pornografie.
10. Orgány činné v trestním řízení se podle něj zcela jednostranně soustředily a upnuly k verzi poškozené, nezkoumaly celkovou a extrémní neobvyklost toho, že dítě daného věku by bez přímého použití násilí, fyzické převahy nebo bez vyhrůžek při osobním kontaktu, **který poškozená nemusela vyhledat a mohla se mu snadno vyhnout**, šlo opravdu s člověkem, o kterém by s jistotou předpokládalo, že bude znásilňovat, může unést nebo dokonce může zabít. Takto vytkl naprosté pominutí možnosti, že vše vzešlo z určitých, avšak nenásilných pedofilních aktivit obžalovaného na straně jedné a ze snahy dobrat se pozornosti (jejíž nedostatek nebo možný takový pocit se v průběhu řízení v podstatě potvrdil) ze strany poškozené.
11. Závěrem uzavřel, že jednání, které by znamenalo spáchání trestných činů dle podané obžaloby, mu nebylo prokázáno. Proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a rozhodl tak, že se zprošťuje obžaloby za trestné činy v ní uvedené, popřípadě věc se svým závazným stanoviskem a právním názorem na trestněprávní kvalifikaci jednání obžalovaného

vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

12. K odvolání obžalovaného se prostřednictvím svého zmocněnce negativně vyjádřila poškozená v podrobném písemném podání, v němž rozvedla přesvědčení o správnosti napadeného rozsudku včetně odůvodněnosti a přiměřenosti výše nemajetkové újmy, která jí byla přiznána.
13. Vrchní soud v Praze shledal, že včas podané odvolání bylo podáno osobou oprávněnou a jeho odůvodnění má zákonné náležitosti.
14. Ve veřejném zasedání, konaném o podaném odvolání, obhájce obžalovaného zopakoval a rozvedl stěžejní argumenty z písemného odůvodnění svého podání a učinil shodný návrh.
15. Státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze se ve veřejném zasedání vyjádřila k podanému odvolání. Zhodnotila napadený rozsudek jako správný a navrhla, aby odvolání bylo jako nedůvodné odvolacím soudem zamítnuto.
16. Zmocněnec poškozené předložil dva dopisy, které měl obžalovaný adresovat poškozené a její s tím, že je zachytili jejich rodiče, přičemž varoval předtím, aby se na ně obžalovaný ještě kdy obracel s tím, že v takovém případě by na něj podávali trestní oznámení. Obsahem uvedených dopisů je přitom právě i určitý obžalovaným podle všeho předpokládaný výhled v kontaktu s nimi do budoucna.
17. Jinak se zmocněnec plně ztotožnil s přednesem státní zástupkyně a nad rámec již dříve zasláního vyjádření k odvolání obžalovaného poznamenal, že vzhledem k tomu, nakolik komplexní a propojený svět mnoha postav obžalovaný v komunikaci s poškozenou vytvořil, nelze se divit tomu, že celému uvěřila. Ohradil se pak proti zpochybňování možných dopadů na psychiku poškozené, jež podle znaleckých závěrů lze očekávat spíše v dlouhodobějším horizontu.
18. Obžalovaný ve veřejném zasedání přednesl podle svých písemných poznámek vlastní obsáhlé vyjádření, v němž dílem rozvedl již dříve uplatněnou obhajobu, dílem se vyjadřoval i přímo proti ní s tím, že z počátku se vyjadřoval dost nešťastně a nepřesně a pokud něco připustil, byl pod velkým tlakem a položené otázky pravděpodobně i špatně pochopil, při množství komunikací, které vedl, mu i tyto splývaly dohromady. Mimo jiné uvedl, že fakticky neviděl ani nevlastnil žádnou intimní fotku poškozené.
19. Předně však uplatnil tvrzení, že poškozená je šikovná manipulátorka s finanční motivací, a komunikace, s níž je argumentováno proti jeho obhajobě, pochází od falešných profilů, které on sám nepoužíval, ale které se tvářily, jako ty, přes které byl dříve v kontaktu s poškozenou, protože si stěžovala na nedostatek kamarádů. Ty podle něj vytvářela plánovitě paralelně poškozená za účelem, aby je použila proti němu i za účelem jeho vydírání, a bavila se tím. Proto její výpověď odpovídá skutečností v elektronické komunikaci. Je to pochopitelné, když ji psala sama. Celé její oznámení označil za promyšlené, připravené a nezakládající se na pravdě.
20. Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž by přihlížel i k případným vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud by mohly mít vliv na správnost odvoláním napadených výroků, a shledal podané odvolání nedůvodným.

21. Pokud jde o řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud se přesvědčil, že v něm nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí a které by samy o sobě měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Nebylo zjištěno, že by v přípravném řízení nebo v řízení před soudem byla porušena procesní ustanovení v té míře, že by se jednalo o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.
22. Odvolací soud také dospěl k závěru, že byly řádně provedeny všechny potřebné důkazy, které bylo reálně získat a mohly přispět k objasnění skutkového stavu věci a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro svoje rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Za těchto okolností neshledal ani odvolací soud důvodu k doplnění dokazování ve smyslu návrhů uplatněných s odvoláním obžalovaného. Předně návrh na opětovné osobní slyšení poškozené v řízení před soudem naráží na ustanovení § 102 odst. 2 tr. řádu, v souladu s nímž již byl tento důkaz v hlavním líčení proveden dokonce osobním výslechem poškozené, který reflektoval i dotazy obhajoby obžalovaného i jeho samého. Bez ohledu na to, že nelze pominout ani formální postavení zvláště zranitelné oběti, neshledal odvolací soud žádného skutečného důvodu k jeho dalšímu opakování. Proto odvolací soud nemohl přisvědčit tomuto návrhu.
23. S otázkou revizního znaleckého posudku se již přiléhavě vypořádal nalézací soud a ve shodě s ním jej neshledal důvodným ani soud odvolací. Má sice za pochopitelné, že se obžalovaný snaží zvrátit z jeho pohledu nepříznivé závěry, to však zákonné předpoklady pro tento postup nenaplnuje.
24. Okolnosti svědčící proti obžalovanému tak byly v řízení objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch, shromážděné důkazy pak krajský soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu a ve všech vzájemných souvislostech.
25. Podle závěrů odvolacího soudu je třeba akceptovat, že po takto provedeném dokazování neměl soud prvního stupně o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti.
26. Soud prvního stupně také v odůvodnění napadeného rozsudku, které odpovídá kritériím § 125 odst. 1 tr. řádu vyložil, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, vypořádal se též s argumenty obhajoby obžalovaného, takže odvolací soud - tím spíše, že odvolací námitky nejsou v podstatě ničím jiným než polemikou s hodnocením důkazů provedeným ze strany krajského soudu — pro stručnost především odkazuje na výstižné a prakticky vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku, kde je vše podstatné uvedeno.
27. Rozhodně přitom nešlo jen o tvrzenou konkurenci dvou proti sobě stojících tvrzení. Pokud soud prvního stupně dospěl po osobním slyšení poškozené k závěru, že je její výpověď dostatečně věrohodná, pak je z odůvodnění rozsudku zřejmé, že nehodnotil její výpověď jakkoli izolovaně, ale i ve vztahu ke všem dalším důkazům, kdy pro její tvrzení, uplatněná v rámci trestního řízení vůči obžalovanému, našel i další podporu.
28. Soud prvního stupně se tak přiléhavě vyrovnal s okolnostmi, jež oproti uplatněné odvolací argumentaci výpověď poškozené podporují oproti nekonzistentní popěrné obhajobě

obžalovaného, v níž bylo naopak možno najít i prvky zapadající do tvrzení poškozené a dalších okolností s nimi korespondujících.

29. Na adresu jen velmi marginálních rozdílů ve výpovědích poškozené lze přitom obecně konstatovat, že dílčí rozdíly v jednotlivých momentech svědky líčeného skutkového děje jsou nesený různou schopností vnímat, vstoupit si a následně reprodukovat jimi prožívaný nebo sledovaný skutkový děj, platí to samozřejmě ještě více o popisu událostí z tak poměrně dlouhého časového období i ve vztahu k věku poškozené. Nápadnou by tak byla úplná absence rozporů či nepřesností, které jsou naopak spíše známkou autenticity, jestliže na druhou stranu nebyl shledán žádný motiv, pro který by byla schopna nést podobnou nepravdivou konstrukci v neprospěch obžalovaného, k níž by bylo navíc třeba dotvořit řadu dalších podkladů, což by zřejmě přesáhlo meze schopností poškozené.
30. Není přitom rozhodně bez významu, že závadné chování obžalovaného, které poškozená popisovala, odpovídá jeho vlastní charakteristice, pokud u něj byla znalecky zjištěna sexuální deviace, která ho k podobnému jednání predisponuje.
31. V tomto případě klíčový závěr o věrohodnosti tvrzení poškozené přitom učinil soud prvního stupně s plným vědomím souvislosti případu, především při pečlivém vyhodnocení důkazů je podporujících. Za podstatné má tedy i soud odvolací, že základ výpovědí poškozené byl v zásadě shodný a především s nimi korespondují ty fragmenty komunikace, které se později podařilo zajistit.
32. Stejně tak jako soud prvního stupně nemá minimálně u těch, o nichž pojednává v odůvodnění rozsudku v bodě 36. žádných pochybností o tom, že takto s poškozenou komunikoval právě obžalovaný.
33. Takto lze poukázat na *provázanost jednotlivých tam obsažených údajů s těmi, o kterých jsou další objektivní poznatky (objednávka v penzionu na další datum), nebo které uvedl sám obžalovaný (██████████), falešný profil další dívky) a i vzájemně provázaný obsah komunikace samotné.*
34. Vzhledem k tomu, co vyplynulo již z této komunikace, je vcelku nerozhodné, že stejný názor nesdílí ohledně profilu vygenerovaného pod názvem Instagram ██████████, v závěrečné části bodu č. 37 napadeného rozsudku, a nelze je podle jeho názoru interpretovat ani tak, jak se vyjádřil zmocněnec poškozené. Byť tedy i podle názoru odvolacího soudu zůstává vcelku otevřenou otázkou, kdo uvedenou komunikaci vedl, tato podle jeho názoru nemá vliv na ostatní jinak správné závěry v rozsahu výroku o vině.
35. K aktuálně uplatněné obhajovací verzi obžalovaného z odvolacího řízení lze přitom podotknout, že pro tento případ by poškozená musela průběžně vytvořit fiktivní profily stejných postav vybavených shodnými základními charakteristikami (např. chata na ██████████ nebo zcela specifické omezení pohybového aparátu), které by komunikovaly a byly provázány jedinou osobou obdobně jako ty, které používal v konverzacích s poškozenou obžalovaný. Pokud je však zřejmé, že poškozená netušila, že právě za těmito profily stojí jediná osoba obžalovaného, je tato konstrukce naprosto absurdní a rozhodně nemůže obstát.
36. Jestliže v odvolacím řízení vcelku samozřejmě manifestovala přirozená snaha obžalovaného prosadit vlastní hodnocení důkazů v duchu jím uplatňované obhajoby, pak k takovému zásahu by

byl soud odvolací povolán pouze tehdy, pokud by soud prvního stupně vybočil z mezí zásad volného hodnocení důkazů. To je doménou soudu prvního stupně, a pokud dospěl k výše uvedeným závěrům, bylo třeba je akceptovat, přičemž soud prvního stupně vystihl ve svých úvahách vše podstatné.

37. Vrchní soud takto zjistil, že nalézací soud učinil správná a úplná zjištění, že obžalovaný jako trestně odpovědný pachatel se na místech a v časech, dostatečně specifikovaných ve výroku o vině odvoláním napadeného odsuzujícího rozsudku, dopustil jednání vůči poškozené, jež negativně zasahovala především do její sexuální sféry.
38. Pokud soudu prvního stupně nebylo odvoláním takto vytýkáno v podstatě nic jiného, než odlišné hodnocení důkazů, je na místě připomenout významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně právě podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu citovaného ustanovení (srov. č. 53/1992-I. Sb. rozh. trest.).
39. V přezkoumávané trestní věci ovšem soud odvolací neshledává nic, co by mohlo vést k zásadní revizi závěrů soudu prvního stupně, neboť ten se již plně vyrovnal v podstatě se všemi uplatněnými námitkami, jež byly stran skutkových zjištění uplatněny v podaném odvolání. Takto nebyl prostor k zásahu do výsostné kompetence soudu prvního stupně.
40. Pokud byl zjištěný skutkový stav nalézacím soudem podřazen pod shora uvedený normativní rámec, neshledal v tomto postupu soud odvolací žádná pochybení, na která by měl reagovat z titulu odvolání obžalovaného.
41. Také trest, který byl obžalovanému uložen, odpovídá všem zákonným kritériím včetně hodnocení osoby obžalovaného i konkrétní závažnosti jím spáchaných trestných činů, přičemž i zde lze pro stručnost odkázat na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, proti které nemá soud odvolací žádných skutečně zásadních výhrad.
42. Nejedná se v daném případě podle názoru soudu odvolacího rozhodně o trest jakkoli nepřiměřený ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu. Pokud byl uložen za stávajících podmínek jen mírně nad polovinou zákonné trestní sazby, nejde v žádném případě ani o trest skutečně přísný, jak lze i zde odkázat na úvahy soudu nalézacího odpovídajícím způsobem zohledňující i zmenšenou přičetnost obžalovaného.
43. Zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou odpovídá výměře uloženého trestu.
44. Korespondujícím s výrokem o vině shledal soud odvolací také rozhodnutí nalézacího soudu o propadnutí věci.
45. Vzhledem k závěrům znaleckého zkoumání obžalovaného ve vztahu k charakteru spáchaného jednání shledal i odvolací soud potřebu uložení ústavní léčby obžalovaného. Tam, kde se dříve uložené ambulantní léčba minula svým účinkem, je uložení léčení ústavního nepochybně zcela na místě a i v této otázce se odvolací soud plně ztotožnil s argumentací nalézacího soudu, na kterou tedy i tady pro stručnost odkazuje.

46. Jiná situace nastala stran uplatněné náhrady nemajetkové újmy.
47. Ačkoli jinak soud prvního stupně pod bodem č. 46 svého rozhodnutí postihl vcelku správně základní východiska pro rozhodování o nemajetkové újmě, a učinil správný závěr o nároku poškozené na poskytnutí zadostiučinění v penězích, nikterak již nezdůvodnil přiznanou výši.
48. Odvolací soud však musel kriticky nahlížet již na samotné připojení poškozené, jež až na odkaz na jedno z rozhodnutí Ústavního soudu v tomto směru ničeho konkrétního neuvádí.
49. Pokud jde o náhrady nemajetkové újmy v rámci adhezního řízení, je nutné vycházet z aktuální občanskoprávní úpravy, kterou jsou ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, zejména § 2951 odst. 2 NOZ a § 2956, § 2957 NOZ.
50. Právní teorie také akcentuje i preventivní význam náhrady, resp. stanovení její výše i z hlediska předcházení trestné činnosti.
51. Za nemajetkovou újmu se považuje příkoří, které se projevuje jinde než na majetku, typicky v osobní sféře. V posuzovaném případě se nepochybně jednalo o zásah do osobnostních práv poškozené, který je potřeba považovat za velmi závažný, jak je ostatně vyjádřeno i jeho samotnou právní kvalifikací jednání, a to i ve smyslu zvláště závažných zločinů.
52. Přitom je zřejmé, že úmyslnými jednáními obžalovaného byla nejen ohrožena osobnost poškozené, ale vážně narušena i její tělesná integrita, když nakonec utrpěla újmu i v nejintimnější oblasti své osobnosti s tím, že obžalovaný zasáhl do její intimní sféry v období jejího zrání.
53. Nešlo také o zcela ojedinělý zásah do jejích práv, ale jednání obžalovaného mělo i značnou gradaci.
54. Lze současně uzavřít, že taková jednání by za závažnou újmu na důstojnosti a vážnosti ve společnosti pocítovala zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení poškozené.
55. Jsou tedy nepochybně dány i okolnosti zvláštního zřetele hodné ve smyslu ustanovení § 2957 NOZ, a to včetně toho, že jednání vůči ní bylo úmyslné. K tomu je namístě připomenout názor zastávaný Ústavním soudem ČR, že v případě zlého úmyslu (záměru) na straně původce neoprávněného zásahu, by měl soud svůj odsudek nad společensky a právně odsouzeníhodným chováním vyjádřit citelným určením výše peněžitého zadostiučinění.
56. Je třeba zohlednit i důsledky tzv. sekundární viktimizace, spojené především s opakovanou účastí na příslušných úkonech v rámci trestního řízení.
57. V daném případě tak nelze mít jiný způsob zadostiučinění za postačující a naopak částku přiznanou odvolacím soudem za minimálně přiměřenou všem jeho okolnostem, přičemž rozhodně nejde ani o částku, která by byla v hrubém nepoměru s majetkovými poměry respektive spíše především možnostmi obžalovaného, neboť ten byl před vzetím do vazby zaměstnán. Tato částka také odpovídá požadavku na přiznávání co možná srovnatelných částek za objektivně podobné újmy, kdy jsou vcelku běžně přiznávány částky v řádech statisíců. V tomto rozsahu jde tedy o částku, kterou lze mít za nezpochybnitelnou a odůvodněnou rozsahem provedeného dokazování

58. Proto byla poškozené náhrada nemajetkové újmy v tomto rozsahu přiznána postupem podle ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu.
59. Vedle toho je však zřejmé, že i samotné rozhodnutí o vině a uložený trest představují pro poškozenou alespoň dílčí satisfakci.
60. Nad výše uvedený rámec proto byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť další dokazování jejího nároku by již bylo skutečně nad rámec potřeb řízení trestního.
61. Ze všech těchto důvodů rozhodl odvolací soud o podaném odvolání tak, jak bylo uvedeno shora.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - m) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle § 8b odst. 2 tr. řádu nikdo **nesmí** v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem **zveřejnit** informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabití (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku).

Dle § 8b odst. 3 tr. řádu **zveřejnění** obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnosti poškozeného uvedeného v odstavci 2, je **zakázáno**.

Dle § 8b odst. 4 tr. řádu pravomocný rozsudek (usnesení odvolacího soudu) **nesmí být zveřejněn** ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2. Předseda senátu může s přihlédnutím k osobě poškozeného a povaze a charakteru spáchaného trestného činu rozhodnout o dalších omezeních spojených se zveřejněním pravomocného odsuzujícího rozsudku za účelem přiměřené ochrany zájmů takového poškozeného.

Praha dne 22. března 2022

Mgr. Vanda Čínková v.r.
předsedkyně senátu

